

Γαζέντα μὲ άλάτε καὶ πιπέρι
τεῦντος εἰτερύγμα σπουδαῖον κάθισ φίνουν γαστιμέοη

ΕΦΕΣΤΙΚΗ
Πρότη πρώτη έφεμερίδα
ποὺ ἡδὺς μέσα στὴν πατρίδα

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ Ε'. — ΑΡΙΘΜΟΣ 207. — ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 Ιανίου 1913

Εὐηνία συνυδρομή ἀδιάρετος: Δραχμαιδικός. Η πενταδομή είναι τὸ Μετερικὸν ἐπιβαρύνεται μὲ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη. — Γεωργία: Εμπορική Στοά, αριθ. 11. — Καταχωρίσεις καὶ διαφημίσεις απορίδενται. — Δεκτὰ μέτρα παράποτα γενικοῦ ἐρδιαφέροντος στρυπόγραφα.

Ἐκάστη ἐπιοτολῆ διαλαρβάνοντα παράποτα δέοντα περιέχει ἐσώματα γραμματίσσημα ἀξίας μιᾶς δραχμῆς. Δημοσιεύεται δὲ μόνον τῆς ἐγκρίσεις τῆς Διευθύνσεως. Οἱ ἐπιδημῶν τὰ μῆδημοσιευθῆ ἢ ὑπογραφῆ τους σημειώνεται ἐν τῇ ἐν υπογράφῳ ἐπιοτολῇ τον ἐν φενδάνων πολυδύλωτον.

**Ο Μαρουλάκης ἀγορεύει
καὶ φύλλους στ' ἄχυρα γυρεύει.**

Τῇ νέᾳ θέλεις νὰ σου πώ, Χασάνη σεβδαλή;
Μέσα στὴν ξεροτρύχαλη στραβή μου κεψαλή
χορεύουν τὰ πολιτικὰ παγκέσμια σιρβάτα,
αἱ δὲ εἰδήσεις ξεχειλούν στὴν φυσικωτή μου τσάντα,
καὶ ὁ νεός μου στὰ φηλὰ πειᾶ, καὶ ἔχω, φωρά, τοῦ περιου
τὴ χάρτα μέσον στὰ μοδιέα μου,
καὶ ἀπ' τὰ παικίλα χρώματα στραβώνεται τὸ φᾶς μου
καὶ σταματᾷ ἡ κοίτρα μου.

Μὲ νοσν σεφού ιστορικού καὶ διπλωμάτου φίνου
Θὰ σοῦλεγα πολιτικὰ δψιστης σπουδαιότυτος
καὶ τὴν χωρδὴ κίνησιν τῆς ἐλγῆς ἀνθρωπάτητος,—
Μὰ θὰ μου κλέψῃ τὸ ἀρθρό μου δ «Χρόνος» του Δονδύλου.
— Λοιπὸν γιὰ τοῦτο σιωπῶ. Δὲ γράφω γιὰ τάνείπωτα,
καὶ λέγω τὰ συνήθεα συνήθη, ηγουν τίποτα.

Μὲ Μπάουτσερ διαύγειαν καὶ κάτι παραπάνω
τὸν κάλαμόν μου σύμερα ἀπὸ τὴν μέση πιάνω
καὶ ξεσπαθών, Χασανή, κατὰ τοῦ Βενιζέλου,
ἐκχύνων θάλασσαν ἀφροῦ καὶ ποταμούς σιέλου,
κατὰ τὸ μέγα πρότυπον ἐφημερίδων ἀλλων
καὶ ἀρθρογράφων σοβαρῶν αօρῶν τε καὶ μεγάλων,
ἐν' οἷς συγκαταλέγεται καὶ τὸ «Σάλπιξ» ἐπ' ἐσχάτων,
ἥτις μὲ αμήνος κρίσεων καὶ ἐπιχειρημάτων
ξεμπτιστικά δειλά δειλά μὲ τρόπον ίδιακ τῆς,
τὸ πρόσωπον συγκρύπτεια πίστις ἀπὸ τὸ δάχτυλό της.

Αφίνω τὶ κατώρθωσεν μὲ τώρα δ Λευθέρης.
Γιὰ δοσις νίκαις κάναμε ποσδις μήν μεναφέρης.
Νὲ μὴ μου πῆγε περὶ στρατού, μὴ σκιεῖης περὶ στόλου.
Περὶ τῆς Κρήτης, δυστυχῆ, νὲ μὴ μιλῆς καθόλου.
Τὰ Γιαντσά καὶ Γιάννενα νάφσους κατὰ μέρος.
Καὶ νὰ μοῦ πῆγε: Νικρινᾶς ὡς πατριώτης βέρος,

γιατί, γιατί νάφσουμε τὴν Θράκη καὶ τὴν Πόλη,
τὴν Σμύρνη τὴν πεντάμορφη καὶ τὴν Ασιαδή;

Δὲν θέλω νὰ μου πῆ κανεὶς: αχλῶς καὶ ἀναδέτως
γιὰ τὴν αἰσχρὰν συγκλητικὴν ποὺ ἔθεσε τὸ Κοίτος.
Περὶ κερμάτων τίποτε δὲν δέχεται νάκεύσω.
Τὴν γλυκιὴν ἀιύψωσιν τοῦ "Εθνικοῦ... καὶ τὴν λέσσω.
Καὶ ἀν γλευθερώθησαν οἱ πλείστοι τῶν Ελλήνων,
πλὴν μέρος τοῦ Ελληνισμοῦ, τὰ δάκρυα τους πίνουν,
εἰς τῆς δουλείας τὸν ζωγδὸν ἀκόμη βραντίζεται,
καὶ ἐκ τούτου τὴν εὐαισθητικὴν καρδιά μου σκανδαλίζεται,
καὶ ξεφωνίζουσα σίκτρως, γρυλλίζει μὲ μανία,
πῶς ἐπρεπε τὸ σύμβολον νὰ ηνοι τῶν ταγῶν μας
ἔλευθερία γενικὴ ἢ γενικὴ δουλεία
δλων ἐν γένει τῶν χωρῶν καὶ τῶν δρμοθνῶν μας!

Ἐτοι δόπταν εὐλογιὰ βαστὰ τὸν ἀδελφό σου,
πρέπει καὶ ἐσόν νὰ μπολιαστῆς χολέραστὸ πλευρό σου,
γιὰ νὰ τινάξεις καὶ οἱ δυὸ μὲ χάρη τὸ σουρτούκο,
καὶ νάπομείνης ἡ μάνα σας μονάχη σαν τὸν κούκκο,
ώς που καὶ ἐκείνη γρήγορα νὰ πάη ἀπὸ φώρα,
περήφανα θυμούμενη, τῶν τέκνων τῆς τὴν μώρα.

· Ο ποὺ καινὸς πολιτικὸς σ' ἐκείνην τὴν κατάστασιν
τὰ ίδια θὰ κατώρθωντε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν».

— (Μ' αὐτὰ οπανιτόμενα τὸν Βενιζέλον, βλάμη,
δομολογοῦντες αιγηλῶς πῶς κατέτι ἔχει κάμη).

· Εν τούτοις δὲν ἐπαύσαμεν νὰ φωνασκούμεν τότε
δοσι δεινοὶ πολιτικοὶ καὶ βέροι πατριώται,

καὶ ἐφέγαμεν τὰ ἔργα του καὶ Κόντυδες καὶ Ράλληδες
καὶ ήλεγχομεν τὴν δράσιν του σοφοὶ Μαυρομιχάληδες

καὶ μὲνα στόμα φάλλαμις καὶ τὸν κατηγορούσαμε

ὅτι ἐμεῖς στὴ θέσι του ἀλλοιῶς θὰ ἐνεργούσαμε

καὶ δὲτι ἐκαίνος γρήγορα, ως κυβερνῆ καὶ πράττει,

θὰ ἔφερνε τὸ Κράτος μας στὴ κρίσι τὴν δοχάτη.

— Πῶς τώρα σὰν αὐτὸν καὶ ἐμεῖς θὰ πράτταμε τὰ θέα,

δες ἔγγιγσουν φωτεινῶς δοσι φαρεύουν μύδια.

Αὐτός, καὶ δὲ ίσας καὶ τίποτε σπουδαῖο,
καὶ ἀκούει ποὺ οὐδὲ λέω,
καὶ πάρτε τὸ δρόμον, σφραγί τὸ μυντάτι,
καὶ πανταχος κυρίζεται
πᾶντας τὸ Κράτος; μας μεγάλο χαραμπάτι,
καὶ πόλεμον ἀντιλεῖ ἀντίκρυ τοι ἀνοίξεται.

Ηρέ, μα; λέν, τῇ χόρα του εἰς πλήρη ἀναρχίαν,
καὶ τὴν μεταβαλεν εὐθὺς μὲν θαυμαστὴν μαγείαν
εἰς θύμος ἔχοι θελγασιν τατείως φωτισμένην
καὶ ισχυρὰν παπούλητιν καὶ ἐλπίδα φωτισμένην
πρὸς μέλλον τηλαυγόστερον καὶ διαρκῆ ἀνύφεστην.
εἰς τρόπον ὡταί στὴ στεριά τὸ Κράτος νὰ πατήσῃ.
τοῦ μαραχούτιο αἱ διρραγιαὶ καὶ τῇ γάργγραινα νὰ λείφωσιν
καὶ διὸ γλυκεῖς χυμοὺς ζωῆς ἀνθηζωῆς νάνθησην.

Τὰ ίδια εἰς τὴν θάσιν του δὲν θάκαμναν καὶ οἱ ἄλλοι,
ὅπου καὶ δὲν είγαν νοῦν κοινὸν καὶ σύνγρατος κεράτι;
Τι πραπαθεῖσαν ἀλλως τε μὲ δλητὴ τὴν καρδιὰ τῶν
ἐν μέσῳ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς πάλης τῶν κομμάτων;
Ρουσφάτια; Οχι καὶ ἀπαγε; Διαφθοράν; Καθόλου.

“Η μέτια νὰ μεῖ πήγε
τὴν διαρχίαν τοῦ στρατοῦ, τὴν Ἑκλογαίν τοῦ στόλου;
— Σταθῆτε μὴ βλακίζετε, ὁ ξένπνοι πολλήται.

Σταθῆτε μὴ βλακίζετε. Κυρρτεώ πέρα πέρα
ὅπι αὐτὰ φράγματα τὴ δόλια μας Μητέρα,
γιατὶ δραρτὸν τὸν πόλεμο τὸν ἀδοξὸν ἐκεῖνον,
ὅπου ἀπέξῃ πρὸς καλὸν ἐν γάναι τῶν Ἑλλήνων,
γιατὶ τὰς ἑσωτρόνια, δὲ φύλοι πατριώται,
καὶ δὲ διτεῖο φέραρα, διαλύκούσαν τάτα.
Σκορπήτε λίγες ασφαρδοῖς, βάλτε μυαλὸν κομμάτι,
καὶ ἐγκύψετε στὴ σκήψι μου, γιατὶ εἶναι βαθυτάτη.

Μὴ τοὺς σφραγίτες μου αὐτὸς νὰ οὖς φωτίσω θέλω
γιὰ νὰ ίσχει καθαρὸ τὸ μικρό-Βανιζέλο.
Κατὰ τὴν γνώμην μου λοιπὸν δὲν ἔκαμψε καλῶ
νὰ βάλῃ μὲ τὸ γράφο του στὴ θάση τους πελλά,
διὸ διπρεπε τὰ κόρματα ἀστελάχως νὰ κατέβῃ,
οὕτα τὰ ξεχαρβίσλωνται νὰ φέρῃ σὲ μιὰ τάξι,
παρὰ νὰ τὴν μάλημα τὸν φύρων τὸ κυνήγημα
πρὸς τὸ τοτὸ μεταρχόμανος κάθε αἰσχρὸν στρατήγημα
καὶ νὰ σρελνῦ τὰ μάτια του στὴν κόσμο; αὐτὸν τὸ φεύγον,
ἀράνων κάθε φύλον του ἀλόπητα νὰ κλέψῃ,
νὰ μὴ φρεντίζῃ μηδαμῶς περὶ στρατοῦ καὶ στόλου,
νάρτση τὴν ἀνόρθωσιν νὰ πάγη κατὰ διαβόλου,
καὶ καὶ ταῦτα νὰ σκορπῇ πρὸς δλους γιατὶ τὸ γούρε
μὲ δλεὶς νὰ τάχη ζάχαρι καὶ νὰ τραβῇ χουζόντι.

Τότε δὲ ίσταντε λαμπρὸς καὶ ἀγαπητὸς καὶ μέγας,
πρὸ πάντων διταν μὲ θύμοντι δέμνος μίαν θέσον,
καὶ δὲ ίσταντε καταλλήλος νὰ διατρέψῃ τὴν
καὶ ἀρμάδης γιὰντες ταταὶ στὸ διάβαλο πατεύσῃ.
Εἰς δὲ ἐνικάτῳ τῷρα δὲ καὶ πάλιν τῇ Εὐλάδε,
τὰ ἄλταντα δὲ ίσταντε καλῶ γιὰ τὴν πατρίδη,
γιατὶ δὲ ταῦτα γνωλά, μυαλὸν καὶ φυσονιάτια,
μὲ διός ἐνδέξαιος μέλλοντος ἀλόγρουσην δάκτυλον.

Συνεπήτε λίγο ασφαρδοῖς, βάλτε μυαλὸν κομμάτι,
καὶ ἐγκύψετε στὴ σκήψι μου, γιατὶ εἶναι βαθυτάτη φράστη.

Φ Ό Δ Ε Σ

Οι φιλόσοποι Μυτιληναῖοι, ἵνα τῇ φήμῃ τῆς ἐλεύθερες τοῦ στόλου μας, εἴδοτε πάλιν νὰ αἰσθανθῶσι γλυκεῖς παλμοὺς τὰ ταγηναῖα τῶν στήθη. Οφειλομέν δροῖς νὰ διμολογήσωμεν δια μερικοῦ ἐξ αὐτῶν ἥσθισθησιν τὰς παλμοὺς αὐτοὺς δυνατοτέρους ἀπὸ τὰς πολλούς.

Ἐλεῖς τὰς δίλγοντας οὐτοὺς μεγαλωπάλμους οἰσθηματίας πρέπει νὰ καταλέξωμεν ἐν πρώτοις τοὺς διευθυντὰς καὶ οἱ οἰκήτας ξενοδοχεῖλον καὶ καφερετῶν, οἵτινες θὰ ἐψύχουν μὲ τὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων των τὸν διδυκόνδιον θεόν “Μανό” εἰν· ή νύχτα στὰ βουνά, ἐν αντιθέσει πρὸς τὰς τοέτες τοι αἱ διοῖπη θὰ ἔβλεπον πολὺ “ἄσ πρας ή μέρας ας.”

Καὶ δεύτερον λόγον ἔρχονται οἱ ἀποτελοῦντες τὸν κόκλον τῶν “τε ζευτελμαν,” παρ’ ἡμῖν, οἱ διπλοὶ έσπειροι τὰ παραγγελλοῦντα φράκι καὶ σμόκιν, πρὸς εὐπρόσωπην ποθοτικαν τῶν εἰς τὸν διειδευτὸν χορδὴν δοτίς θὰ ἐδίδετο πρὸς αιρήτων Κουνιουριώνη. Διεδίδετο μάλιστα εἰς τοὺς διαδρόμους δια μὲ παθενούσκοντο εἰς τὸν χορδὴν καὶ πολλὰ ἐξ “Ἄδητῶν δέοποτες καὶ δεποτοίδες, μεταξὺ τῶν δποτῶν αἱ Δίδες Κουνιουριώτη, Μανθομιγάλη, Καραπάνου, Δραγούση, Βότσαρη, Μπενά-η μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐξ ίσου φημιζομέρων διὰ τὰ γαργαλιούκα δικαιομέρια των.

Δὲν δυνάμεθα πορὰ νὰ αὐλλενθῶμεν τοὺς φρίλους διὰ τὴν διάφεναι τῶν ἐπιλόγων των, νὰ τὰς συμβουλεύσωμεν δὲ νὰ κρύψουν τὰ φράκι καὶ σμόκιν δι’ ἄλλην περιστοσιν. Οχι βέβαια διὰ τὴν διποδογήν τοῦ μεγάλου Φιλέλληνος Deschampς, δοτ.ε.ς, ἐν καὶ Γόλλος, σκέπτεται ἐλληνικότερα ἀλλούς πολλοὺς ἐξ ήμων, καὶ θὰ εὑρισκούσῃ πολὺ περὶ σαφείων μὲ ἐντι φωμένο ταφλούσι, παρὰ μὲ σαμπάνιες ζακούσκες καὶ Fêtes champêtres.

Διαλέξεις

Τὴν προσεχῆ Κυριακήν θὰ διηλήσῃ δ. κ. Πανιώνης περὶ Δαρδήδων καὶ τυρόκομίας.

Εἰδοποιῶται λοιπὸν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ πλευτικῶν στὰ σπίτια των, κλειδώνοντες έρωητικῶς τὰς πόρτες.

Κοινωνικά.

‘Δινεχώρησεν ἐπιστρέψων τὰς ‘Αδηνης δ. Ηλαν ἀγαπητὸς καταστὰς φίλος κ. Γ. Ζιχαρίου, φωτηγῆς τῆς Νομικῆς. Εδχόμενα καλῶν κατευδόντιν.

‘Ο δὲ Κυδωνιάν δρμώμενος ἀγαπητὸς κ. Αθαν. Γκράβαλης, δινεχώρησεν τὰς Σμύρνην. Οι πανταληθεῖς φίλοι τῶν συνάδενσαν μήχρι τοῦ δημοπλοίου.

Δήλωσις.

Παρακαλούντας οἱ φίλοι κ. κ. συνδρομηταὶ τοῦ «Μυτιληνιοῦ» νὰ συγχωροῦν δὲν λαμβάνουν τὸ φύλλον τῶν ἀργότερον, διότι μὴ σχοντες ίδιον μας τοπογραφεῖον δὲν εἰμεθα πάντοτε κύριοι τῶν μέσων τῆς ἐγκαίρου ἐκτυπώσεως, γνωστοὺς δέντος διὰ τὰς ὑπάρχοντας τοπογραφεῖας δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὰς ἀπό τίνος παρουσιαζομένας ἐπιάκτιους ἀνάγκας. Ή καθουστέρησης μας ἀλλοιετα αὐτὴν αὐθόλως παραβλ ἀπτει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀναγνώσεως τοῦ φύλλου μας, τὸ ὅπερι δὲν εἶναι εἰδηγιστικόν, ἐπάχον μαζίλων τόπον περιοδικοῦ.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ειδύλλια.

Απρίλης, πρωί, κι' ὁ ἥλιος τρία μπόγια.

Δυό κεφάλια, καστανὸ τὸ ἔνα, ξανθὸ τὸ ἄλλο, πρόβαταν πίσω ἀπὸ τὶς ἀλυγαρίες γιὰ μιὰ στιγμή. Γύρω μονοξιὰ καὶ ἡσυχία. Τὰ κεφάλια πόλι μετρηταν, κι' ἀκούστηκαν τώρα φιλιὰ ἡχερά, τρέλλα, δαιμονισμένα.

‘Ο παπᾶ Σγάρας τώλεγε στὴν Παπαδιά του, χαῖνεντοντας τὰ γένετα του:

— Προσβυτιέρα, ή κατοίκα μας εἶναι ἀρρωστη, Θέλει κομμάτι ζεοχὴ καὶ τρυφερὸ χορτάρι. Τάκον; ‘Η Φρόσω, τῆς φτάνει τὸ ζεργόχειρο. ‘Ας κάνῃ κανένα γῦρο τὴν κατασκούλα της. Τὸ γάλα μᾶς ἀρέει γιά..... Δινε τάχης τὴν εὐχὴν τῆς Παναγίας, εὖ λογημένη.

Έτσι ίπε ο Παπᾶ Σγάρας κ' ἐκεῖνο τὸ πρωτό, φούφηξε δύο πρόσες ταμπάκο, καὶ τράβηξε στὸν καφειὲ νὰ διαβύσῃ ἐφημερίδα.

‘Η πρεσβυτέα, καλὶ γυναικούλα, φρόντισε ἀμέσως νὰ κάνῃ τοῦ μντρουὴ τῆς τὸ θέλημα.

— ‘Αντι, Φρόσω μου, ίπε στὴν κόρη της, πᾶρε τὴν Ασπρούλα καὶ βγάλε την λίγο νάνασάγη.

‘Η Φρόσω, καμίας θροστάτο καὶ δλοζώντανο, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μαύρα μάτια, δὲν ἔχασε καιρό.

Δύο πηδήματα πεταχτά, ἔνα κρυσταλλένιο γέλιο, κι' ἔνα τραγουδάνι χαρᾶς καὶ καλοκαρδωσύνης.

Τοτερού δύο σώπασαν.

‘Ο Παπᾶς στὸν καφενὲ μὲ τὴν ἐφημερίδα. ‘Η παπαδιά σκυμένη στὸ σπίτι σιῶν, κοκκιδῶν τὸ πάστερμα. Κ' ή παπαδοπούλα;

τὴν Ασπρούλα της τάχα;

— Τί δμορφος δ κάμπος μὲ τὰ δέντρα, ἀγάπη μου. Πρωί, καὶ τὰ πευλάτια γιλιόλογα πυνηγιοῦνται μέσα στὰ φύλλα ἔρωτευμένα. Οἱ ροδοδάφι; κι' οἱ ἀλυγαρίες, μεθυσμένες ἀπὸ τὴν ἴδια μυρωδιά τους, σκίφτονταν νάγκαλιαστοῦν σ' ἔνα σπαρταριστὸ φιλί. ‘Ανοίς; Κάνοντας καὶ τὰ λουλούδια τὴν ἀγάπη τους, συντροφιαστά μὲ τῶν πουλῶν τὴν μονιμιή καὶ τὸ χορό τῶν φύλλων. Πάμε στὰ πλαταγάκια, γλυκό μου ἀστρο;

— ‘Οδι, δηλ., ἔχω τὴν Ασπρούλα μου τώρα. Είναι ἀρρωστη ή μνημένη.

— Πάμε στὰ πλατανάκια, ψυχή μου.

Κύττα, ή μοναξιὰ μᾶς τριγυρίζει. ‘Η ζωὴ φωνάζει. ‘Η νειότη μας λιγότελα.....

Δυό πατέας, βαθειές σὰν τὴν θάλασσα, καὶ φωτεινές σὰν τοῦ ἥλιου τὶς δετίνες σταυρωδηκαν τότε.

Σώπασμα τὰ λόγια. ‘Αρχισαν νὰ λιλοῦν οἱ παλμοί. ‘Η Ασπρούλα ήρε τὸν καιρὸ τὰ χορᾶ τὸ χοριάρι.... μονάχη. ‘Υστερα διὰ μιὰ στιγμή τὰ πλατανάκια στὸ ποταμάκι κουνήθηκαν,

Πόσο εἰν’ δμορφη ἀγάπη! Δυὸς ζεστες, καρδιὲς ἀγαπημένες καὶ πεπολοχτάριστες ποιὸς μπορεῖ νὰ τὶς δῇ ἀσυγκίνητος, χωρὶς νὰ γειτούν τὰ στήθια του ἀπὸ τὴν μεγάλη ἡθικὴ τῆς κοσμοπλάστρος ἀγάπης;

Στὸν δμορφο κάμπο, ποὺ τὸν σκεπάζει τώρα η βαθειὰ σιγή τῆς μοταξιᾶς, μόνο η Ασπρούλα βοσκοῦνσε στὸ μαλακὸ χορτάρι. Μα πάτι πότι, δύο κεφάλια, καστανὸ τὸ ἔνα, ξανθὸ τὸ ἄλλο, προβάλλεν πίσω ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες ἀλυγαρίες, γιὰ νὰ δίξουν ἐρευνητὴματα στὸν κάμπο. ‘Υστερα πάλι κρύβονταν, κι' ἀντηγούσαν φιλιὰ ἡχερά, τρέλλα, δαιμονισμένα....

Τὶ ἔγεινε δύμως μετὰ δύο μῆνες στὸ σπίτι, δταν η Παπαδιά μυστήρικε πὼς η Φρόσω δὲν είναι στὰ καλά της!

Τὸ ίπε στὸν παπᾶ.

— Ω, φονετούνα ποὺ μᾶς βρήκες.

— Τί σ' ἔστανα, Χριστέ μου, κι' μὲ τημωρεῖς ἔτσι;

— Η παπαδιά μαδονᾶς τὰ μαλλιά της κι' δ' παπᾶς τὰ γένετα του.

— Κωρὴ Φρόσω, ἀχ, μωρὴ Φρόσω τί μᾶς ἔκανες;

— Θὰ τὴν σκοτώσω. Κατέστρεψε τὴν τιμὴ μας.

— Ο καλὸς τῆς Φρόσως ήταν φοιτητής, τὸ πιὸ πλουσιόπαιδο τοῦ χωριοῦ. Θὰ τὴν έταιρε τάχα; Δὲ βραχείσσαι; Ο μουχτάρης δ Κύρο Παραλῆς θύματα δεν τὸ φτωχὸ παπᾶ-Σγάρα;

— Θὰ τὴν σκοτώσω, εἶχε πῃ τρελλαμένος δ παπᾶ-Σγάρας, καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴν Φρόσω στὴν κάμαρά της.

‘Η πόρτα τὴν κλειστή.

Σὰν ιὴν ἀνοιξε, ἔκανε τὸ σταυρό του ἀπὸ τὴν σαστίσια.

‘Ο Γιωργος καὶ η Φρόσω γονατιστοὶ μπροστά του, σὰ, ἀπειμεναν τὴ συγχώρηση καὶ τὴν εὐλογία του. Κλαίγανε τὰ θύμα παδιὰ σκυμμένα, κόπινα ἀπὸ τὴν τηροπή, ταπεινωμένα. Κι' ἀπὸ πάνω τους, δ μουχτάρης δ κύρο Παραλῆς, γαμογελώντας ήμερα καὶ παταδεχτικά.

Μὰ γιατί ύπειρα, τὸ ζευγάρι τὸ νεόπαντρο ἀγαποῦσε νὰ περνῷ ὡρες καὶ ὡρες στὸ ποταμάκι, κάτου ἀπ' τὰ πλατανάκια, στὰ πόδια τῆς ἀλυγαριᾶς ποὺ πρωτοβλόγησε τὴν ἔνωσί τους;

Ερωτικὴ ἀλληλογραφία.

(Συνέχεια)

.... 20 Απριλίου 19...

Αγαπητέ μου Τ...

‘Απὸ τότε ποὺ ἔψυγες, δ ἥλιος δὲ λάμπει γιὰ μένα. Οἱ τόποι μοῦ φινονται ἀδειανοί. ‘Ωρες δλόκληρες κάθινυμαι ἀκουμπισμένη στὰ χέρια μου, καὶ δὲν κάνω τίποτα, καὶ δὲ σκέπτομαι τίποτα, κι' ἀφίνω τὴν καρδιά μου στὰ χέρια τοῦ πόνου, καὶ νοιώθω στὰ στήθια μου καὶ νὰ λυσνῇ καὶ νὰ χύνεται σταλαματιὰ σταλαματιὰ κι' ἀργὰ καὶ πένθιμα. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι είναι θαρρεῖς η ψυχή μου, είναι η ζωὴ μου, είναι τὸ γλυκὸ χάιδεμα τῆς καλᾶς ποὺ μὲ γέμιζες ἀλλοτε καὶ μ' ἔκανε πρωτηνὴ νότη τρέχω στοὺς χοροὺς καὶ στὰ πανηγύρια. Δὲν ἔχω πιὰ δρεξη γιὰ χορό: Καὶ τὸ τραγούδι μου είνε θλιβερό, θλιβερό, είν’ ἔκεινο ποὺ μ' ἔμαδες δυὸ μέρες πρὶν νὰ φύγης:

“Ακου, γλυκειά μου ἀγάπη,
ἔγω πιὰ φεύγω καὶ πάσω,
κι' εὐνὴ πᾶρε αἰθούς, καλή μου,
νὰ φάγης τὸ κορμί μου.

Μιδ μόνη ἀγάπη λάτρευα
οτὸν καδαμον ἐδῶ κάτου....

“Ἄς οβύσῃ ο ἥλιος, οὐ κρια
νὰ φάψουν τοῦ θανάτου.

Τὸ λέγω αὐτὸ σιγά, ἀγάπη μοι, καὶ κλαίγω καὶ κλαίγω τὰ δάκρυα μου μονάχη μου, ἀχ, μονάχη μου, καὶ δὲν είναι τὰ δάκρυα ἔκεινα τὰ γλυκὰ ποὺ χύναμε μαζὶ σιες εὐτυχισμένες ἔκεινες ὡρες καὶ τραγουδισμέναν τὰ ποτιλά, παρὰ είναι πικρά, φαρμακερὰ δάκρυα ἀπελπισμοῦ καὶ θανάτου, ποὺ μποροῦν νὰ μαράνονται τὴν πικρή ροδαφροῦλα καὶ νὰ θολώσουν τῶν ἀστρων τὸ φῶς. ‘Ω σύρωτε τῆς ζωῆς μου καὶ πῶς θὰ ζήσω ἐγὼ χωρὶς ἔστενα; Δὲν είπαι μόνο εσύ ποὺ σὲ τρώει τὸ σκούληκα. Ενα μυστικὸ προαίσθημα μὲ μιλῆ σιὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου καὶ τὴν κάνει νὰ χτυπᾷ. Κάτι μοῦ λέει πώς; δ χωρισμός μας αὐτὸς είναι παντοτεινός. ‘Ω πόνε φαρμακεε ποὺ τουπᾶς τὰ στήθια μου! ω τύχη μου πικρή ποὺ σβύνεις τὰ χρονᾶ δινείρατα τῆς ψυχῆς μου καὶ μαραίνεις τῆς καρδιᾶς μου τὰ τριαντάφυλλα....

Ζωὴ μου, μά δρι. Δὲν μπορῶ νὰ συνειδίω αὐτὴ τὴν ίδεα. Είναι μαύρη ίδεα αὐτὴ. Τὸ γράμμα σου μὲ τὴν ἔβαλε στὸ νοῦ. Τὶ μιλεῖς καὶ ξανομιλεῖς γιὰ ἀνησυχίες καὶ λύτες; Εγὼ θέλω παρηγοριὰ ἀπὸ σίνε. Είσαι δυνατός εσύ, δυνατότερος ἀπὸ ἔνα κορίτσιο, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο στήριγμα ἀπὸ σένα, ἀλλη λύτη. ‘Ω, γράψε μου, γράψε μου λόγια γαρδᾶς καὶ τραγούδια ἀγάπης. Γράψε μου πῶς θέλεις διο νὰ θυμάσαι τὶς ματιές μας τὶς γελούμενες, ποὺ λάμπαν μέσα τους γαλήνες κρινοπρόσωπες, κι' ανατολές τριανταφυλλείες.

“Αχ... πονῶ, ἀγάπη μου.... Τὸ γράμμα σου μ' ἔδριξε σὲ μαύρες ίδεας, ‘Αν δὲν ήξερα τὸν πόνον πῶλες στὴν καρδιά σου γιὰ μένα, ή ἀλεγα πῶλε... δὲ, ξέρω... δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ... συχώρεσε μεθὰ ήταν ψέμα, θὰ ήταν ἀδικία γιὰ σένα νὰ συλλογιστῶ πόνος δὲ θὰ μπροστήσεις γιὰ νικήσῃς τὴν ἐμπόδια καὶ νάρθης νὰ μὲ αὔρης. Δὲν είναι έστι μαγάπη μου; Συχώρεσε με καὶ πάλι καὶ γράψε μου λόγια γαρούμενα.

Εσρριζόνω λουλούδια ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ ράνω τὸ πρόσωπό σου.

Δική σου.
M.

(ἀκολουθεῖ)